

მეთოთხმეტე მუხლის დაფარული ისტორია — ნომერი თექვსმეტი

მეორე ვაი — ნაწილი მესამე

Jeff Pippenger

2026-06-18

ჯოუნსის ლოგიკა

ჯოუნზის ლოგიკა, რომლის მიხედვითაც გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზი ვერ გამოეყოფა მის შემდგომ ორ ანგელოზს, კლდემაგარია. მის მიერ ამ სამი ანგელოზის სტრუქტურული კავშირის გაიგივება საყვირის ანგელოზებთან სრულიად შეუვალია. მისი აქცენტი, უეჭველია, გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზზე იყო გაკეთებული, მაგრამ ლოგიკა მათი „განუყოფელად“ გამოყენებისა ისეთივე მართებულია ყველა იმ ანგელოზისთვისაც, რომლებიც მათ წინ უძღოდნენ.

რადგან იგი გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში მოხსენიებულ სამ ანგელოზზე ამახვილებდა ყურადღებას, თავისი საკუთარი ლოგიკა მის საბოლოო დასკვნამდე არ მიიყვანა. საბოლოოდ, ის ლოგიკა, რომელსაც იგი იყენებდა მეხუთე, მეექვსე და მეშვიდე ვაების საყვირების გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზთან დასაკავშირებლად, მოიცავდა აგრეთვე საყვირთა ხაზის მიყვანას უკან, შვიდი საყვირის ანგელოზთაგან პირველამდეც.

და ვიხილე შვიდი ანგელოზი, რომელნიც ღვთის წინაშე იდგნენ; და მიეცათ მათ შვიდი საყვირი. ... და შვიდი ანგელოზი, რომელთაც ჰქონდათ შვიდი საყვირი, მოემზადნენ დასაყვირებლად. გამოცხადება 8:2, 6.

ანგელოზთა წყება იწყება „შვიდი“ საყვირის ანგელოზებით, და გამოცხადების წიგნში ანგელოზთა რიგი იწყება პირველი საყვირით და გრძელდება მხეცის ნიშნის შესახებ მესამე ანგელოზის გაფრთხილებამდე. ჯონსი მართებულია, როდესაც იგი პირველ ოთხ საყვირსა და უკანასკნელ სამ ვაების საყვირს შორის განსხვავებას ასახელებს, რადგან ეს „ოთხი და სამი“ წინასწარმეტყველური სტრუქტურა ასევე გვხვდება ეკლესიებსა და ბეჭდებშიც. გამოცხადების წიგნში სამი მოწმის საფუძველზე დადგენილი ეს გარემოება საშუალებას აძლევს მათ, ვინც ხედვას ირჩევს, დაინახონ, რომ ის შვიდი, როგორც სიმბოლო, ასევე შეიცავს ოთხს, როგორც სიმბოლოს, და სამს, როგორც სიმბოლოს.

ღვთაებრივი კავშირი

რაც ახლო წარსულში გამოვავლინეთ, ის არის, რომ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი და მეორე ანგელოზები ძალმოსილებას იღებენ ისლამის დროითი წინასწარმეტყველებიდან — პირველი და მეორე ვაებებიდან, ხოლო მესამე ანგელოზის ძალმოსილება ხორციელდება მესამე ვაების აღსრულებით 9/11-ზე. ჯოუნსის გამოყენება იმას ავლენს, (თუმცა მან ჩემი აზრი არ ჩამოაყალიბა), რომ გამოცხადების

მერვე თავის პირველი საყვირის ანგელოზიდან გამოცხადების მეთერთმეტე თავის მესამე ვაების საყვირამდე ყოველი ანგელოზი განუყოფელად არის დაკავშირებული გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამ ანგელოზთან. ისინი ერთი და იმავე წინასწარმეტყველური ხაზის სიმბოლოებია. ისინი ამგვარად უნდა იქნენ აღიარებულნი, რათა გაგებულ იქნეს სხვადასხვა როლი, რომელსაც თითოეული ეს ანგელოზი წარმოადგენს. ამგვარად, როგორც შვიდი ეკლესია, ბეჭედი და საყვირი შვიდეულს წარმოადგენს, და აგრეთვე შვიდეულის საერთო სიმბოლიკაში ოთხისა და სამის სიმბოლოსაც (ეკლესიები, ბეჭედები და საყვირები), ასევე ანგელოზთა ხაზი — შვიდი საყვირის ანგელოზთაგან პირველიდან მესამე ანგელოზამდე — მთლიანობად უნდა იქნეს განხილული. ეს განსაზღვრავს თერთმეტი ანგელოზის ხაზს.

გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზი წარმოადგენს მილერიტთა გამაფრთხილებელ ცნობას, რომელმაც გამოაცხადა სამსჯავროს გახსნა, და ამის შემდეგ — ას ორმოცდაოთხი ათასის გამაფრთხილებელ ცნობას, რომელიც აცხადებს სამსჯავროს დასრულებას.

შვიდი საყვირი წარმოადგენს ძალებს, რომლებიც ღმერთმა განგებულებით გამოიყენა, რათა სამსჯავრო მოეყვანა იმ ერებზე, რომლებიც მზის თაყვანისცემას ამკვიდრებდნენ.

პირველი ოთხი საყვირი მიუთითებს დასავლეთ რომის თანდათანობით დაღუპვაზე 476 წლისთვის.

მეხუთე და მეექვსე მიუთითებენ აღმოსავლეთ რომის დაცემაზე 1449 წლიდან 1453 წლამდე.

ბოლო სამი საყვირი წარმოადგენს ისლამს სამი ვაიდან.

გამოცხადების მეათე თავში ანგელოზი არის ქრისტე, რომელიც ჩამოდის, რათა მოძრაობას დასაწყისში ძალა მიანიჭოს, და იგი კვლავ ჩამოდის გამოცხადების მეთვრამეტე თავში, რათა მოძრაობას ბოლოში ძალა მიანიჭოს.

მეშვიდე საყვირმა ჟღერება დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, განკითხვის გახსნისას, რომელიც ტიპოლოგიური მნიშვნელობით გამოსყიდვის დღის ანტიტიპს წარმოადგენს. იუბილეს საყვირი უნდა გაჟღერებულიყო გამოსყიდვის დღეს. ამიტომ განკითხვის დროს ორი საყვირი ჟღერს: იუბილეს საყვირი და მეშვიდე საყვირი.

მაშინ უბრძანე, რომ იუბილეს საყვირი დაიგუგუნოს მეშვიდე თვის მეათე დღეს; გამოსყიდვის დღეს ათქვიფოთ საყვირი მთელ თქვენს ქვეყანაში. და წმიდად შერაცხეთ ორმოცდამეათე წელი და გამოაცხადეთ თავისუფლება მთელ ქვეყანაში მის ყველა მკვიდრთათვის; იუბილე იყოს იგი თქვენთვის; და დაუბრუნდეს ყოველი კაცი თავის სამკვიდროს, და დაუბრუნდეს ყოველი კაცი თავის საგვარეულოს. იუბილე იყოს თქვენთვის ის ორმოცდამეათე წელი: ნუ დასთესავთ, ნურც მოიშვით იმას, რაც თავისით ამოვიდა მასში, და ნურც დაუკრეფავთ მასში გაუთოხნავი ვაზის ყურძენს. ლევიანნი 25:9–11.

კონტექსტი, რომელიც განსაზღვრავს ისრაელის „შვიდი ხნით“ გაფანტვას, და რომელიც ლევიათა წიგნის მომდევნო თავშია მოცემული, წარმოდგენილია იმ მუხლებში, რომლებიც წინ უძღვის მითითებას შერიგების დღეს იუბილეს საყვირის ახმოვანების შესახებ.

ელაპარაკე ისრაელის ძეთ და უთხარი მათ: როცა მიხვალთ იმ ქვეყანაში, რომელსაც მე გაძლევთ, მაშინ ქვეყანამ უნდა დაიცვას შაბათი უფლისათვის. ექვს წელიწადს თესე შენი ველი და ექვს წელიწადს გასხალე შენი ვენახი და შეაგროვე მისი ნაყოფი; ხოლო მეშვიდე წელს იყოს ქვეყნისათვის სრული განსვენების შაბათი, შაბათი უფლისათვის: ნუ დათესავ შენს ველს და ნუ გასხლავ შენს ვენახს. რაც თავისით ამოვა შენი მკისაგან, ნუ მომკი, და შენი დაუმუშავებელი ვაზის ყურძენი ნუ მოაგროვებ, რადგან ეს არის განსვენების წელიწადი ქვეყნისათვის. და ქვეყნის შაბათი იყოს თქვენთვის საზრდოდ: შენთვის, შენი მსახურისათვის, შენი მხევლისათვის, შენი დაქირავებული მსახურისათვის და შენი მდგმურისათვის, რომელიც შენთან ცხოვრობს, და შენი პირუტყვისათვის, და იმ ქვეყნის მხეცისათვის, მთელი მისი მონაგარი იყოს საზრდოდ. და გადაითვალე შენთვის წელთა შაბათები შვიდჯერ, შვიდი-შვიდი წელი; და ამ შვიდი წელთა შაბათების ხანგრძლივობა იყოს შენთვის ორმოცდაცხრა წელი. ლევიათა 25:2-8.

როდესაც მილერმა ოცდამეექვსე თავში ამოიკნო ისრაელისთვის გამოტანილი სამსჯავრო მიწისთვის განსაზღვრული შაბათის დასვენების დარღვევის გამო, მან გამოიყენა პრინციპი, რომ ერთი დღე ერთ წელიწადს აღნიშნავს, და აღმოაჩინა, რომ ერთი წელიწადი სამას სამოც დღეს შეადგენს, ხოლო შვიდჯერ სამას სამოცი იყო ორათას ხუთას ოცი წელი დასჯისა აღთქმის დარღვევისთვის. ეს იყო პირველი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, რომელიც მან აღმოაჩინა. იგი იმ ჭეშმარიტებათა საფუძვლის საფუძველია, რომლებიც ქმნიდნენ იმ საფუძველს, რომელიც ქრისტემ მილერის მსახურების მეშვეობით ჩაყარა. იუბილეს საყვირი არის გამოხსნისა და თავისუფლების გამოცხადება.

მეშვიდე საყვირი არის მესამე ვაის ისლამი.

არამედ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი დაიწყებს ბუკის ხმით ქადაგებას, აღსრულდება ღმერთის საიდუმლო, როგორც აუწყა მან თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:7.

ისლამის მეშვიდე საყვირი არის გარეგანი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, ხოლო იუბილეს საყვირი — რწმენით გამართლების შინაგანი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, ცოდვისგან ხსნა, რომელიც, დას უაიტის თანახმად, ჭეშმარიტებით მესამე ანგელოზია. იმ პერიოდში, როდესაც მეშვიდე საყვირი ჟღერს, საიდუმლო — ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება — სრულქმნილ იქმნება, რადგან ქრისტე თავის ღვთაებრიობას აერთიანებს ას ორმოცდაოთხი ათასის ადამიანურ ბუნებასთან. ისინი, ვინც მაშინ მიიღებენ ღვთის ბეჭედს, იქადაგებენ გამაფრთხილებელ საყვირისეულ უწყებას, რომელიც წარმოდგენილია როგორც მესამე ვაება და აგრეთვე როგორც მესამე ანგელოზის გაფრთხილება. მესამე ვაება ძალმოსილებას ანიჭებს მესამე ანგელოზის უწყებას, როდესაც ანგელოზი, რომელიც არანაკლებ თავად იესო ქრისტეს პიროვნებაა,

ხელში უწყებით ჩამოდის.

როცა ჩვენ ვადგენთ, რომ პირველი და მეორე ვაის დროითი წინასწარმეტყველება იყო ის, რამაც ძალა მისცა პირველი ანგელოზის უწყებას, და რომ მესამე ვაის წინასწარმეტყველება ანიჭებს ძალას მესამე ანგელოზის უწყებას, ჩვენ ვადგენთ, რომ საყვირები არის „განკითხვები, რომლებიც რომს მოევლინა კვირადღის აღსრულების საპასუხოდ.“ ეს განგებით მოვლენილი განკითხვები, განსაკუთრებით უკანასკნელი სამი ვაის საყვირი, თანხვდება და პარალელურია გამოცხადების მეთოთხმეტის სამი ანგელოზის გამაფრთხილებელ უწყებასთან. ორი ვაი და ორი ანგელოზი მიღერიტულ ისტორიაში, და მესამე ვაი და მესამე ანგელოზი ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. პირველი და მეორე ანგელოზების საწყის ისტორიაში, სამსჯავროს გახსნის უწყებას ძალა მიეცა ისლამის მიერ პირველი და მეორე ვაის აღსრულების შედეგად. მესამე ანგელოზის დასასრულის ისტორიაში, სამსჯავროს დახურვის მაუწყებელ უწყებას ძალა მიეცა ისლამის მიერ მესამე ვაის აღსრულების შედეგად.

დასაწყისსა და დასასრულში ძალმოსილება წარმოდგენილი იყო გამოცხადების მეათე და მეთვრამეტე თავების ანგელოზით, „რომელიც იესო ქრისტეზე ნაკლები პიროვნება არ იყო.“ ისლამის გარეგანი უწყება და სამსჯავროს შინაგანი უწყება წარმოადგენს გარეგან მესამე ვაების საყვირს, ხოლო სამსჯავროს შინაგანი უწყება არის მესამე ანგელოზის საყვირი. ისლამის გარეგანი საყვირი არის ორათას ხუთას ოცწლიანი წინასწარმეტყველება, ხოლო მესამე ანგელოზის შინაგანი საყვირი — ორათას სამასწლიანი პერიოდი. ორივე მოვიდა და გაჟღერდა მკვდართა სამსჯავროს გახსნისას, და ორივე კვლავ მოვიდა ცოცხალთა სამსჯავროს გახსნისას.

გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს ისლამის წინასწარმეტყველების აღსრულებით, და ამით ამ ანგელოზმა განასახიერა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლა ისლამის წინასწარმეტყველების აღსრულებით. ღმერთის სამსჯავრო კვირა დღის კანონის ამბოხებაზე 321 წელს, და შემდეგ კვლავ 538 წელს, წარმოდგენილია პირველი ექვსი საყვირით, ხოლო მისი სამსჯავრო ძალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის ამბოხებისთვის წარმოდგენილია მეშვიდე საყვირით, რომელიც არის მესამე ვაი და ასევე მესამე ანგელოზი. სამსჯავროს დაწყების გამაფრთხილებელი უწყება 1844 წლის 22 ოქტომბერს და ცოცხალთა სამსჯავროს გამაფრთხილებელი უწყება 9/11-ზე ორივე გაძლიერდა მეშვიდე ანგელოზის მიერ იმ თანამიმდევრობით, რომელიც ჯოუნსმა გადმოსცა. რვა და ცხრა თავებში ექვსი საყვირის ანგელოზია, შემდეგ კი მეათე თავში ჩამოდის ანგელოზი, რომელიც იესო ქრისტეზე ნაკლები პიროვნება არ არის. იგი ანგელოზთა მიმდევრობაში მეშვიდეა, რომელსაც მეთერთმეტე თავში მოსდევს მესამე ვაი, რომელიც არის მეშვიდე საყვირი, რომელმაც ჟღერა 1844 წელს დაიწყო, მაგრამ ანგელოზთა მწკრივში მერვეა, და მიჰყავს მეცხრე, მეათე და მეთერთმეტე ანგელოზებამდე გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში.

მესამე ანგელოზის უწყება ვერ იქნება გამიჯნული პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებებისაგან, მაგრამ იგი ასევე ვერ განეყოფა ღვთის სამსჯავროს შვიდ საყვირს განდგომილებაზე. გამოცხადების მერვე თავში აღწერილი სამსჯავროს პირველი ოთხი

საყვირი მიუთითებს დასავლეთ რომის თანდათანობით დაღუპვაზე კონსტანტინეს პირველი საკვირაო კანონის შემდეგ, 321 წელს, და დასაბამი მიეცა მაშინ, როცა მან 330 წელს იმპერია აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყო.

„როცა ჩვენი ერი, თავის საკანონმდებლო საბჭოებში, მიიღებს კანონებს, რათა ადამიანთა სინდისი შეკრას მათი რელიგიური უფლებების საკითხში, დააკისროს კვირა დღის დაცვა და დამთრგუნველი ძალა მიმართოს მათ წინააღმდეგ, ვინც მეშვიდე დღის შაბათს იცავს, ღვთის კანონი ჩვენს ქვეყანაში, ყოველგვარი პრაქტიკული მნიშვნელობით, გაუქმებულად იქცევა; და ეროვნულ განდგომას ეროვნული დაღუპვა მოჰყვება.“ *Review and Herald*, December 18, 1888.

ეროვნული განდგომილების პრინციპი, რომელსაც ეროვნული დაღუპვა მოაქვს, კონსტანტინეს ერს მოევლინა პირველი ოთხი საყვირის დასაწყისით, რომლებმაც დასავლეთ რომი 476 წლისთვის დასასრულამდე მიიყვანეს. აღმოსავლეთ რომმაც თავის დასასრულს 1453 წელს მიაღწია, თუმცა წინასწარმეტყველურად მან ეროვნული სუვერენიტეტი 1449 წლის 27 ივლისს დაკარგა. ბაბილონისგან განსხვავებით, რომელიც ერთ ღამეში დაემხო, რომი — როგორც დასავლეთი, ისე აღმოსავლეთი — თანდათანობით მიიყვანეს თავის დასასრულამდე. დასავლეთ რომის დაცემა პირველი ოთხი საყვირის ქვეშ 476 წლისთვის წარმოადგენს შეერთებული შტატების დაცემას ოთხი საყვირის ქვეშ, რაც ერთ დონეზე შეერთებული შტატების ოთხ თაობას აღნიშნავს, რომლებიც 1798 წელს იწყება და კვირის კანონის დროს სრულდება. ეს ოთხი თაობა პარალელურია ადვენტიზმის ოთხი თაობისა, რომლებიც, თავის მხრივ, პარალელურია გამოცხადების მეორე თავში აღწერილი პირველი ოთხი ეკლესიისა, ეზეკიელის მერვე თავში აღწერილი ოთხი მზარდი სისამაგლისა და იოელის წიგნში მოხსენიებული კალიების ოთხი ტალღისა.

რადგან ასე ამბობს უფალი ღმერთი: მით უფრო მაშინ, როცა იერუსალიმზე მოვაველენ ჩემს ოთხ მძიმე სასჯელს — მახვილს, შიმშილს, ავ მხეცს და შავ ჭირს — რათა მისგან მოვსპო ადამიანი და პირუტყვი? ეზეკიელი 14:21.

მეხუთე და მეექვსე საყვირებმა დაამხეს აღმოსავლეთი რომი, ხოლო აღმოსავლეთი რომი, დასავლეთ რომთან თავისი წინასწარმეტყველური მიმართებით, წარმოადგენს სახელმწიფოს. დასავლეთი რომი წარმოადგენს ეკლესიას. დასავლეთი რომი ასევე წარმოადგენს შეერთებულ შტატებს, რომლებიც პირველად იპყრობიან, როგორც ეს დასავლეთ რომის შემთხვევაში მოხდა.

„როდესაც ამერიკა, რელიგიური თავისუფლების ქვეყანა, პაპობასთან გაერთიანდება, რათა აიძულოს სინდისი და ადამიანებს მოსთხოვოს ცრუ შაბათის პატივისცემა, დედამიწის ყოველი ქვეყნის ხალხი წაყვანილ იქნება მისი მაგალითის მიზამვისკენ.“ *Testimonies*, ტომი 6, 18.

პირველი ოთხი საყვირი ამერიკის ისტორიის ოთხ თაობას წარმოადგენს, და როდესაც შეერთებული შტატები ეცემა, მაშინ უკვე დაეცა დანიელის მეთერთმეტის ორმოცდამეერთე მუხლის დიდებული ქვეყანა, ხოლო მომდევნო დაბრკოლება არის ეგვიპტე — დანარჩენი ქვეყნიერების ერთა სიმბოლო. გაერო, რომელიც ათი მეფეა,

შემდეგ თანხმდება, რომ თავისი მეშვიდე სამეფო პაპობას მისცეს, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში ნათქვამი „მცირე ჟამისთვის — ერთი საათით.“ ეს ხდება ჰეროდეს დაბადების დღის ნადიმზე, როდესაც იგი თავისი სამეფოს ნახევარს აღუთქვამს. ჰეროდეს დაბადების დღის ნადიმზე, იმ საათში, კედლების ბათქაშზე ხელწერა ჩნდება და ბელშაცარი მოიკლა. ის საათი კვირადღის კანონთან დგება და ადამიანური გამოცდის ვადის დახურვამდე გრძელდება. მეშვიდე სამეფო იპყრობა, როგორც ეს წინასახიერებულ იქნა კონსტანტინოპოლის კედლების დანგრევით, რომლებიც 1453 წელს ჩამოინგრა. შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონიდან, როგორც ეს 1449 წლით არის წინასახიერებული, კონსტანტინოპოლის დაცემამდე 1453 წელს, ოთხი სიმბოლური წელია. პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა 1798 წელს მიიღო.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში პაპობა დაეცა 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს. შემდეგ სამხრეთის მეფე დაეცა 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს. შეერთებული შტატები ეცემა ორმოცდამეერთე მუხლში, ეგვიპტე კი ეცემა ორმოცდამეორე მუხლში, ხოლო პაპობა თავის მეორე და საბოლოო დაცემას აღწევს ორმოცდამეხუთე მუხლში.

„დანიისა და გამოცხადების წიგნებში ცხადად წარმოჩენილი ერების აღზევებიდან და დაცემიდან უნდა ვისწავლოთ, რაოდენ უღირსია უბრალო გარეგანი და ქვეყნიური დიდება. ბაბილონი, მთელი თავისი ძლიერებითა და ბრწყინვალეობით, რომლის მსგავსი ჩვენს სამყაროს მას შემდეგ აღარ უხილავს,—ძალა და დიდება, რომელიც იმ დროის ხალხს ასე მტკიცედ და მყარად ეჩვენებოდა,—რა სრულად გაუჩინარდა! როგორც „ბალახის ყვავილი,“ ისე დაიღუპა იგი. იაკობი 1:10. ასე დაიღუპა მიდია-სპარსეთის სამეფოც, აგრეთვე საბერძნეთისა და რომის სამეფოებიც. და ასევე იღუპება ყოველივე ის, რასაც საფუძვლად ღმერთი არა ჰყავს. მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვასთან არის დაკავშირებული და მის ხასიათს გამოხატავს, შეიძლება დარჩეს. მისი პრინციპებია ერთადერთი მტკიცე რამ, რაც ჩვენმა სამყარომ იცის.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 548.

ორმოცდამეერთე მუხლში შეერთებული შტატების (ცრუ წინასწარმეტყველის) დაცემა 1449 წლით იყო წინასახიერებრივად წარმოდგენილი, ხოლო ორმოცდამეორე მუხლში ეგვიპტის (გველეშაპის) დაცემა 1453 წლით იყო წინასახიერებრივად წარმოდგენილი, და პაპობა (მხეცი) თავის აღსასრულს აღწევს ისე, რომ შემწე არავინ ეყოლება, როგორც ეს 1798 წლით იყო წინასახიერებრივად წარმოდგენილი. ცრუ წინასწარმეტყველი და გველეშაპი საყვირის ძალებით არიან დამხოზილნი, ხოლო მხეცი გველეშაპის ძალით არის დამხოზილი.

რიცხვი ოთხი არის სამეფოს დაშლის სიმბოლო. ალექსანდრეს სამეფო დაიშალა ოთხ სამეფოდ, და ეგვიპტე წარვიდა წითელ ზღვაში მეოთხე თაობაში, ხოლო ისრაელი მზეს ეთაყვანება ეზეკიელის მერვე თავის მეოთხე სისამაგლეში. პროტესტანტიზმისა და რესპუბლიკანიზმის ოთხი თაობა მიწის მხეცში დაიწყო 1798 წელს და სრულდება ორივე რქისთვის მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით. ეზეკიელის ოთხი სასტიკი სასჯელი იერუსალიმზე ასახავს ოთხ სასჯელს შეერთებულ შტატებზე, და ეს ოთხი სასჯელი ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოზე წინასახედ

განასახიერებს ოთხ წელს — 1449 წლიდან 1453 წლამდე — როდესაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეშვიდე სამეფო თანხმდება, თავისი სამეფოს ნახევარი გადასცეს პაპობას ეკლესიისა და სახელმწიფოს ურთიერთობაში, რომელზედაც ტვიროსის მეძავი ბატონობს.

1449 წლიდან 1453 წლამდე ოთხი წელი წარმოადგენს მეშვიდე სამეფოს დაცემას საკვირაო კანონის დროს, და აგრეთვე წარმოადგენს მერვე სამეფოს დაცემის პერიოდს საკვირაო კანონიდან მადლის დახურვამდე. ეგვიპტის დაპყრობა, რომელიც არის ქვეყნიერება და ასევე გველეშაპი, რომელიც პაპობას ეძლევა, არის ფრაქტალი იმ პერიოდის დასაწყისში, რომელსაც 1449 წლიდან 1453 წლამდე ოთხი წელი ასიმბოლოებს. ეს მიუთითებს კონსტანტინოპოლის დაცემაზე საკვირაო კანონის დროს, და შემდეგ კვლავ, როდესაც მიქაელი აღდგება. როდესაც მიქაელი აღდგება, ოთხი ანგელოზი შთაგონების მიხედვით სრულად თავისუფლდებიან.

„ვიხილე, რომ ოთხი ანგელოზი დაიჭერდა ოთხ ქარს, ვიდრე იესოს საქმე არ დასრულდებოდა საწმიდარში, და შემდეგ მოვიდოდა შვიდი უკანასკნელი წყლული.“ Early Writings, 36.

ალექსანდრეს სამეფოს ოთხი დანაწილება, დასავლეთ რომზე ოთხი საყვირი, აღმოსავლეთ რომზე გაშვებული ოთხი ქარი, იერუსალიმზე ოთხი მძიმე სასჯელი, ოთხი ქარი, გაშვებული მაშინ, როდესაც პაპობა დასასრულს მიაღწევს და არავინ ეყოლება შემწედ. ამ წინასწარმეტყველური სიმბოლოების წარმოდგენის შემდეგ, ჩვენ განვიხილავთ მეორე ვაის იმ კონტექსტში, რომ იგი მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს მივუსადაგოთ.

ფლორენციის კრება

1439 წელს, ფლორენციის კრებაზე (რომელსაც ასევე ფლორენციის უნიას უწოდებენ), აღმოსავლეთის მართლმადიდებელი ეკლესიის წარმომადგენლებმა (ბიზანტიის იმპერატორ იოანე VIII პალეოლოგოსისა და კონსტანტინოპოლის პატრიარქის ხელმძღვანელობით) ხელი მოაწერეს რომის კათოლიკურ ეკლესიასთან უნიის ოფიციალურ დეკრეტს. ისინი დათანხმდნენ, რომ რომის პაპი მთელი ეკლესიის თავადად (უზენაეს ხელისუფლებად) ეცნოთ.

ვინაიდან ქმარი არის ცოლის თავი, ისევე როგორც ქრისტე არის ეკლესიის თავი; და იგი არის სხეულის მხსნელი. ეფესელთა 5:23.

ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლო

იმპერატორმა და პატრიარქმა მიიღეს ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლოში „ფილიოკვეს მუხლი“, რომელიც ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლოს დამატებას წარმოადგენდა და ამტკიცებდა, რომ სულიწმიდა გამოვალს მამისაგან და ძისაგან. ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლო კათოლიკური სარწმუნოების ისტორიის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი და ყველაზე ფართოდ გამოყენებული აღმსარებლობითი ფორმულაა. ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლო კათოლიკური რწმენის ძირითადი მრწამსის ოფიციალური

შეჯამებაა. იგი თავდაპირველად დაიწერა იმის დასაცავად, თუ ვინ არის იესო ქრისტე ჭეშმარიტად. 325 წელს დიდი დავა აღმოცენდა, რადგან მღვდელი, სახელად არიოზი, ასწავლიდა, რომ იესო ღმერთმა მამამ შექმნა და იგი სრულად ღმერთი არ იყო.

იმპერატორმა კონსტანტინემ ნიკეის პირველი საეკლესიო კრება მოიწვია, რათა ეს საკითხი გადაეჭრა. კრებამ მტკიცედ დაადასტურა, რომ იესო სრულად ღმერთია, „მამის თანაარსი“. შემდგომში მრწამსი გაფართოვდა 381 წელს, კონსტანტინოპოლის კრებაზე. ამ ეტაპზე უნდა აღინიშნოს, რომ ნიკეის მრწამსი ჩამოყალიბდა კონსტანტინე პირველის ისტორიის პერიოდში, და იგი საკითხი უნდა გამხდარიყო უკანასკნელი კონსტანტინესთვის, რომელიც იყო კონსტანტინე მეთერთმეტე, აღმოსავლეთის ბიზანტიური იმპერიის უკანასკნელი იმპერატორი. კონსტანტინე დიდი, რომელიც პირველი იყო, არაერთგზის არის წარმოდგენილი, როგორც საგანი, ბიბლიურ წინასწარმეტყველებებში. იგი არის მმართველი აღმოსავლეთის იმპერიის დასაწყისში და, ამდენად, წარმოდგენს აღმოსავლეთის იმპერიის დასასრულის მმართველის სახეს. ის ფაქტი, რომ ნიკეის მრწამსი როგორც დასაწყისის, ისე დასასრულის ისტორიების ელემენტია, წინასწარმეტყველების შემსწავლელმა აუცილებლად უნდა შენიშნოს, თუ მას ესმის ალფისა და ომეგის პრინციპი.

381 წელს ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლო განახლდა საწმენდის მოძღვრებით, ექვარისტის მოძღვრებით, ექვარისტისთვის უფუარი პურის გამოყენების მიღებით, რაც ლათინური პრაქტიკა იყო. 381 წლის სიმბოლომ ასევე მიიღო თავდაპირველი ცოდვისა და სიკვდილის შემდგომი ცხოვრების შესახებ კათოლიკური გაგება. იგი ამ უმთავრესი სიტყვებით მთავრდებოდა: „აგრეთვე განვსაზღვრავთ, რომ წმინდა სამოციქულო საყდარი და რომის პონტიფექსი ფლობს პირველობას მთელი სამყაროს მიმართ და არის ქრისტეს ჭეშმარიტი ნაცვალი.“

ფლორენციის კრებაზე კიდევ ერთი განახლებული ვერსია დამტკიცდა 1439 წლის 6 ივლისს, 1453 წელს კონსტანტინოპოლის ოსმალ თურქთა მიერ დაცემამდე 14 წლით ადრე. ეს კავშირი გაფორმდა მძიმე პოლიტიკური ზეწოლის ქვეშ. ბიზანტიის იმპერია სასოწარკვეთილად ეძიებდა დასავლეთისგან სამხედრო დახმარებას წინმსწრაფი ოსმალების წინააღმდეგ. როდესაც ბერძენი დელეგატები სამშობლოში დაბრუნდნენ, შეთანხმება აღმოსავლეთში სამღვდელოების, ბერ-მონაზვნობისა და უბრალო ხალხის უმრავლესობამ მკაცრად უარყო. ეპისკოპოსთა უმეტესობამ, რომლებმაც მას ხელი მოაწერეს, მოგვიანებით თავიანთი მხარდაჭერა გაიწვია. კავშირი არასოდეს განხორციელებულა სრულად და მომდევნო წლებში აღმოსავლეთის მართლმადიდებელმა ეკლესიამ იგი ოფიციალურად უარყო. 1453 წელს კონსტანტინოპოლის დაცემის დროისათვის, კავშირი უკვე ფაქტობრივად დაშლილი იყო. ისტორიკოსები მას ხშირად აღწერენ როგორც პოლიტიკურ კავშირს, რომელიც წარუმატებელი აღმოჩნდა ღრმა თეოლოგიური, კულტურული და სახალხო წინააღმდეგობის გამო.

ნიკეის პირველ კრებაზე, 325 წელს, მიღებულ იქნა ნიკეის მრწამსი. ეს აღნიშნულია 330 წლამდე ხუთი წლით ადრე, როდესაც დასრულდა დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლის 360 წელი, წარმოდგენილი როგორც „ქამი“.

ის მშვიდობიანად შევა სამთავროს უმსუქნეს ადგილებზეც კი; და გააკეთებს იმას, რაც მის მამებს არ გაუკეთებიათ, არც მისი მამების მამებს; და მათ შორის გაფანტავს ნადავლს, ძარცვასა და სიმდიდრეს; მეტიც, თავის ზრახვებს მიმართავს სიმაგრეების წინააღმდეგ, ოღონდ მხოლოდ დროით. დანიელი 11:24.

ძვ. წ. 31-ე წელიც და 330 წელიც ორივე აღნიშნავს დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეშვიდე და ოცდამეცხრე მუხლებში მოხსენიებულ „დანიშნულ ჟამს“.

და ამ ორ მეფეს გულში ბოროტების ქმნა ექნებათ, და ერთ სუფრასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს ვერ იწარმოებს, რადგან დასასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ ჟამს იქნება. ... დანიშნულ ჟამს იგი კვლავ დაბრუნდება და სამხრეთისკენ მოვა; მაგრამ ეს არ იქნება ისე, როგორც წინანდელი, ან როგორც უკანასკნელი. დანიელი 11:27, 29.

აღმოსავლეთ რომის წინასწარმეტყველური ხაზის დასაწყისი (330) და დასასრული (1449–1453) წარმოდგენილია პირველი და უკანასკნელი იმპერატორით, კონსტანტინეთი. აღმოსავლეთ რომის წინასწარმეტყველური ხაზის ალფა და ომეგა, რომელსაც ბიზანტიის იმპერია ეწოდება, დაკავშირებულია იმპერიული რომის სამას სამოცწლიანი პერიოდის დასასრულთან, რომელიც უმაღლესად იმართებოდა აქტიუმის ბრძოლიდან ძვ. წ. 31 წელს 330 წლამდე, და შემდეგ კვლავ 1453 წლამდე. აქტიუმის ბრძოლამდე, ძვ. წ. 31 წელს, მარკ ანტონიუსმა და ავგუსტუს კეისარმა ერთ სუფრასთან სიცრუე ილაპარაკეს, რამაც ვერ იხეირა. 330 წლამდე, 325 წელს, ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლო იქნა მიღებული. 1453 წლამდე იმავე ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლოს განახლებული ვერსია იქნა მიღებული. ძვ. წ. 31 წლამდე ორმა პოლიტიკურმა მოღვაწემ ერთ სუფრასთან სიცრუე ილაპარაკა. 325 წელს სულიერი სიცრუე ითქვა ერთ სუფრასთან. ეს ორი მოწმე მიუთითებს იმ პოლიტიკურ და სულიერ სიცრუეებზე, რომლებიც 1439 წელს ფლორენციის კრებაზე იქნა მიღებული. ნიკეის სარწმუნოების სიმბოლოს იმ განახლებულ ვერსიას ეწოდა კავშირის დადგენილება.

„ერთ სუფრასთან სიცრუის“ პირველი გზანიშნული 31 წ. ჩვ. წ-მდე წინარე ხანაში დადგა და ის წარმართული რომის ორ პოლიტიკურ დაჯგუფებას შორის იყო. ამ სიცრუეთათვის დანიშნული დრო იყო 31 წ. ჩვ. წ-მდე, და იგი შედგებოდა ავგუსტუსისაგან, როგორც რომის სიმბოლოსაგან, კონფედერაციის წინააღმდეგ, რომელიც შედგებოდა კაცისა და ქალისაგან და ეგვიპტეს წარმოადგენდა. სიცრუის მეორე წყება იყო 325 წელს, ხოლო დანიშნული დრო იყო 330. სიცრუის მესამე წყება იყო 1439 წელს, ხოლო დანიშნული დრო იყო 1449–1453. 1439 წელს სუფრასთან მსხდომნი დასავლეთ და აღმოსავლეთ რომს წარმოადგენდნენ, სადაც აღმოსავლეთ რომი პოლიტიკურ მიზანს ესწრაფოდა რელიგიურ დავაზე თანხმობის გზით. 31 წ. ჩვ. წ-მდე, შემდეგ 330 და შემდეგ 1453, წარმოადგენს რომის ხაზის სამმაგ გამოყენებას.

მარკუს ანტონიუსისა და კლეოპატრას კავშირის პოლიტიკური საფრთხე განასახიერებდა 325 წელს არიანობის ერესის სულიერ საფრთხეს, რაც, თავის მხრივ, განასახიერებდა 1439 წელს ისლამი თურქების პოლიტიკურ და რელიგიურ საფრთხეს.

ნიკეის მრწამსის დოქტრინები სიცრუეა და მათში ჭეშმარიტება არ არის. დოკუმენტს, რომელსაც 1439 წლის 6 ივლისს ფლორენციის კრებაზე მოეწერა ხელი, ეწოდებოდა ერთობის დეკრეტი და ის იმავე სიცრუესა და მეტსაც გამოხატავდა. როდესაც დელეგატები 1439 წელს კონსტანტინოპოლში დაბრუნდნენ, მათ რისხვა და ღალატის ბრალდებები დახვდათ. ვრცელდებოდა ასეთი გამოხატულება: „უკეთესია თურქის თავსაბურავი, ვიდრე პაპის მიტრა.“

კავშირი უმთავრესად იმიტომ იქნა ხელმოწერილი, რომ ბიზანტიის იმპერატორს სასოწარკვეთილად სჭირდებოდა დასავლეთის სამხედრო დახმარება ოსმალთა წინააღმდეგ. როგორც კი ნათელი გახდა, რომ სამხედრო დახმარება ძალზე მცირე რაოდენობით მოვიდოდა (ან საერთოდ არ მოვიდოდა), კავშირისადმი მხარდაჭერა გაქრა. 1450–1451 წლებში რამდენიმე აღმოსავლურმა სინოდმა კავშირი უარყო, ხოლო 1453 წელს კონსტანტინოპოლის დაცემის შემდეგ კავშირი სრულიად იქნა მიტოვებული. ფლორენციის კავშირის დეკრეტის საბოლოო შედეგი აღმოსავლეთის მართლმადიდებელ ეკლესიაში მიიჩნევა წარუმატებელ და უარყოფილ კრებად. იგი ძალმოსილად არ არის აღიარებული. თუმცა რომის კათოლიკური ეკლესია მას კვლავაც ძალმოსილ მსოფლიო კრებად მიიჩნევს.

ჩვენ ვადგენთ იმ ლოგიკას, რომლის მეშვეობითაც გასაგები ხდება, როგორ მეორდება მეორე ვაის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები მესამე ვაის ისტორიაში. პირველი ვაის ას ორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება დაიწყო 1299 წლის 27 ივლისს და დასრულდა 1449 წლის 27 ივლისს.

1449

კონსტანტინე XI პალეოლოგოსი დაიბადა 1404 წელს და იმეფა 1449 წლის იანვრიდან 1453 წლის 29 მაისამდე. იგი იყო აღმოსავლეთ რომის (ბიზანტიის) იმპერიის უკანასკნელი იმპერატორი, რომელმაც 1,100 წელზე მეტხანს იარსება. მან 1453 წელს ოსმალთა ალყის დროს მამაცურად უხელმძღვანელა კონსტანტინოპოლის დაცვას, როდესაც მხოლოდ დაახლოებით 7,000-იდან 8,000-მდე დამცველით უპირისპირდებოდა მეჰმედ II-ის 80,000-ზე მეტი მებრძოლისგან შემდგარ ლაშქარს. იგი 1453 წლის 29 მაისს, როდესაც კონსტანტინოპოლი საბოლოოდ დაეცა, ქალაქის გალავანზე ბრძოლისას დაიღუპა. მისი ცხედარი არასოდეს ყოფილა საბოლოოდ იდენტიფიცირებული. მისმა სიკვდილმა რომის იმპერიის დასასრული აღნიშნა (იმ იმპერიის უკანასკნელი პირდაპირი გაგრძელებისა, რომელიც ავგუსტუსმა ძვ. წ. 27 წელს დააარსა).

იგი ბერძნულ ისტორიასა და მართლმადიდებლურ ტრადიციაში გმირულ ფიგურად არის შემონახული — გადმოცემაში მას ხშირად „მარმარილოს იმპერატორს“ უწოდებენ (რწმენა იმისა, რომ ერთ დღეს დაბრუნდება კონსტანტინოპოლის გადასარჩენად).

იოანე VIII პალეოლოგოსი (1392–1448) იყო ბიზანტიის იმპერიის ბოლოსწინა იმპერატორი, რომელიც მეფობდა 1425–1448 წლებში. იგი იყო იმპერატორ მანუელ II პალეოლოგოსის უფროსი ვაჟი და კონსტანტინე XI-ის უფროსი ძმა. იოანე VIII-მა თავისი მეფობის უმეტესი ნაწილი გაატარა იმით, რომ სასოწარკვეთილად ცდილობდა

მომავლად ბიზანტიის იმპერიის გადარჩენას ოსმალთაგან. 1439 წელს იგი პირადად გაემგზავრა იტალიაში და თავმჯდომარეობდა ფლორენციის კრებას, სადაც მან და აღმოსავლური მართლმადიდებელი დელეგაციამ დროებით დათანხმდნენ რომის კათოლიკურ ეკლესიასთან ხელახლა გაერთიანებას და პაპის ეკლესიის მეთაურად აღიარებას. კონსტანტინე დიდიც თავმჯდომარეობდა ნიკეის კრებას. იოანე VIII იმედოვნებდა, რომ პაპობასთან ეს კავშირი დასავლეთის სამხედრო დახმარებას მოიტანდა თურქების წინააღმდეგ, მაგრამ კონსტანტინოპოლში ეს გაერთიანება ძლიერ არაპოპულარული იყო და საბოლოოდ წარუმატებლად დასრულდა. იოანე VIII გარდაიცვალა 1448 წელს (ბუნებრივი მიზეზებით), კონსტანტინოპოლის 1453 წელს დაცემამდე სულ რაღაც ხუთი წლით ადრე. შემდეგ მისი ძმა, კონსტანტინე XI, იმპერატორი გახდა და ქალაქის დაცვისას დაიღუპა.

როცა იოანე VIII 1448 წელს გარდაიცვალა, მის მემკვიდრედ მისი ძმა, კონსტანტინე XI, აირჩიეს. 1448 წლისათვის ბიზანტიის იმპერია უმცირეს ვასალურ სახელმწიფოდ იყო ქცეული, და კონსტანტინოპოლის ტახტზე ვინ დაჯდებოდა, ამაზე ოსმალებს მნიშვნელოვანი გავლენა ჰქონდათ. 1449 წლის 27 ივლისს ბიზანტიის იმპერიის უკანასკნელ წლებში მეტად მნიშვნელოვანი პოლიტიკური მოვლენა მოხდა. ბიზანტიის იმპერატორი იოანე VIII პალეოლოგოსი უფრო ადრე, 1448 წელს, გარდაიცვალა. მისი ძმა, კონსტანტინე XI პალეოლოგოსი (უკანასკნელი იმპერატორი), კონსტანტინოპოლში იმპერატორად გამოცხადდა. თუმცა, ვიდრე კონსტანტინე XI ოფიციალურად ავიდოდა ტახტზე, მან ელჩები ოსმალთა სულთანთან (მურად II) გაგზავნა და მმართველობის ნებართვა ითხოვა. სულთანმა ეს ნებართვა მისცა, და მხოლოდ ამის შემდეგ იქნა კონსტანტინე XI ოფიციალურად კურთხეული და იმპერატორად აღიარებული. ეს ქმედება ბიზანტიის დამოუკიდებლობის ნებაყოფლობით დათმობად იქნა მიჩნეული. პირველად, ბიზანტიის იმპერატორმა აშკარად აღიარა, რომ იგი მხოლოდ ოსმალ თურქთა ნებართვით მმართველობდა. სულ რაღაც ოთხი წლის შემდეგ, 1453 წელს, კონსტანტინოპოლი ოსმალებმა დაიპყრეს.

1449 წლის 27 ივლისიდან სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის შემდეგ, 1840 წლის 11 აგვისტოს, თურქებმა ეგვიპტისაგან დაცვა მოიძიეს ოთხ დიდ ევროპულ სახელმწიფოსადმი დამორჩილებით, რითაც აღსრულდა წინასწარმეტყველება ერთი საათის, დღის, თვისა და წლის შესახებ. ახლა უკვე დავსახეთ ლოგიკური საფუძველი, რათა პირველი და მეორე ვაი მივუსადაგოთ მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს. პეტრე, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო, წარმოადგენს მესამე ანგელოზის მოძრაობას, ხოლო უილიამ მილერი წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების მოძრაობას. ორივე მოძრაობა დაკავშირებულია „გასაღებებთან“.

და დავითის სახლის გასაღებს დავდებ მის მხარზე; ის გახსნის, და ვერავინ დახურავს; ის დახურავს, და ვერავინ გახსნის. ესაია 22:22.

და მე გეუბნები შენცა: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე აღვაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს: და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი ქვეყანაზე,

გახსნილი იქნება ცაში. მათე 16:18, 19.

ჩვენ მომდევნო სტატიაში მივუდგებით ნინევეს ბრძოლას როგორც იმ „გასაღებს“, რომელიც არა მხოლოდ ხსნის უშიშრო უფსკრულს, არამედ როგორც წინასწარმეტყველურ გასაღებს, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის მთელ მოწმობას სრულ წესრიგში აწყობს. მილერის სიზმარში „გასაღები“, რომელიც სკივრს იყო მიმაგრებული, მილერის მიერ ბიბლიის შესწავლის მეთოდი იყო. მილერიტული ისტორიის დამამტკიცებელი ტექსტებით დადასტურება, მესამე ანგელოზის ისტორიაში „სტრიქონი სტრიქონზე“-სთან შეერთებით, არის ის გასაღები, რომელიც გამოცხადების მეცხრე თავის გასაღებს საშუალებას აძლევს, გახსნას და წესრიგში მოაქციოს ორმოცე მუხლის გარეგანი უწყების დაფარული ისტორია.

ჩვენ გავაგრძელებთ ჩვენს განხილვებს მომდევნო სტატიაში.

„წინასწარმეტყველს ბორბალი ბორბალში და მათთან დაკავშირებული ცოცხალი არსებების ხილებები ყოველივე ჩახლართული და აუხსნელი ეჩვენებოდა. მაგრამ უსასრულო სიბრძნის ხელი ბორბლებს შორის ჩანს, და მისი მოქმედების შედეგად სრულყოფილი წესრიგი დგება. ყოველი ბორბალი სრულყოფილ ჰარმონიაში მოქმედებს ყოველ სხვა ბორბალთან.“ Testimonies to Ministers, 214.